

Небосводътъ се отвори,
щомъ настъжни полунощъ.
Ангелъ Божи литна бързо
въ безпредълната пустошъ.

Къмъ земята той се спусна,
като свѣтълъ метеоръ —
и запъ въвъ тишината
ангелски невидимъ хоръ.

Щомъ катъ влѣзе въ пещерата
силна свѣтлина огръ —
и разтърси се земята
отъ невидима ржка.

Бързо стражата се втурна
въвъ безуменъ страхъ навънъ.
Отъ изпуснато оржже
се разлъ тревоженъ звънъ.

Ангелътъ съ безкрайва нъ-
жностъ
и божествена любовъ,
съ прѣстъ докосна и отмъсти
тежкий камененъ покровъ.

И застава — върна стража —
правъ до гроба той на постъ.
Тихо вдигна се, възкрѣсна
въ слава благиятъ Христосъ.

Георги Костакевъ

